

ZÁHADA KVÍLEJÍCÍ ČARODĚJNICE

NICKI THORNTON

AUTORKA ÚSPĚŠNÉ KNIHY HOTEL POSLEDNÍ NADĚJE

C P R E S S

Záhada Kvílející čarodějnice

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Nicki Thornton
Záhada Kvílející čarodějnice – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZÁHADA
KVÍLEJÍCÍ
ČARODĚJNICE

NICKI THORNTON

 PRESS

Pro Pam a Eda

PRVNÍ ČÁST

1. VŠECHNO POPŘI

Raven Kouzelná věděla, že v životě existuje pouze jedno zlaté pravidlo: *Všechno popři*. Maminka jí říkala, aby si na něj vzpomněla pokaždé, když se přihodí něco zvláštního: třeba když se předměty začnou samy od sebe pohybovat, když ucítí záhadnou vůni nebo když někoho znenadání obdaří štěstěna.

Následovat toto pravidlo ale nebylo vždy úplně snadné, obzvláště, pokud jste měli za sestru někoho jako byla Roorkery Kouzelná. Naštěstí pro Raven si většina lidí myslela, že čarodějnice existují jen v pohádkách.

Maminka byla nejmoudřejším člověkem, jakého kdy Raven poznala. Měla náročnou a důležitou práci, jejíž náplní

bylo vymýšlet kouzelnou léčbu pro nešťastníky, kterým se přihodilo něco nemilého. Raven maminku při práci nerada rušila, zvláště s tak nedůležitými otázkami, které se jí často honily hlavou. Například: Jak zemřela šestá manželka Jindřicha VIII.? Kam se zatoulala druhá ponožka s puntíky, která jí nosila štěstí? Existuje kouzlo, jež vás zbaví pih? Nebo jak zabránit tomu, aby na vás noví kluci stříkali studenou vodu, když kolem nich projíždíte na kole?

Právě nad poslední otázkou si Raven lámala hlavu, když se po škole chystala zajet na kole k dědečkovi Knoxovi. Jak se vypořádá s novou hrozbou ve městě? S tím otravným klukem, který bude čekat na stinné straně hostince U Kvílející čarodějnice vybavený zářivým úšklebkem, vodní pistolí a smrtící přesností?

Raven zuřivě šlapala do pedálů a vzdalovala se od školy. Budova školy se špičatou střechou a červeně natřenou konstrukcí z kovu a skla se neomaleně tyčila uprostřed ospalé hlavní ulice. Sebevědomě se rozpínala a zabírala mezi domky natěsnanými na sebe po obou stranách ulice více prostoru, než by jí příslušelo, až se zdálo jakoby se domky semkly blíž k sobě, aby jí udělaly místo.

Raven proletěla kolem domu ředitele školy, pana Čistila. Ten udržoval dům tak úhledný, až jí z toho běhal mráz

po zádech. Když přijížděla k hostinci U Kvílející čarodějnice, svištěla už jako vítr. Pěkný hostinec v centru Twinhills byl postavený z cihel barvy másla, měl nízkou střechu a malá okna. Hyzdila jej pouze hospodská cedule s ošklivou bradavičnatou stařenou s černou kočkou a koštětem. Alespoň si tam ale člověk mohl koupit hranolky, a to dokonce i v neděli.

Když Raven projížděla kolem hostince, připravila se na proud ledové vody. Pak si to ale v poslední vteřině rozmyslela a prudce zabrzdila.

Včera večer porušila vlastní zlaté pravidlo a vyrušila maminku, která seděla s brýlemi posazenými na špičce nosu u svého velkého, přeplněného stolu a probírala se spoustou starých knih a svitků ve snaze přijít na to, jak proměnit čokoládové příbory zpět na stříbrné. Finch Kouzelná si sundala brýle a zatímco přemýšlela, jak Raven odpovědět, zamyšleně okusovala jednu nožičku brýlí.

„Ten nový chlapec na tebe stříká vodu? Jeho rodiče právě převzali hostinec U Kvílející čarodějnice a v pátek přinesli do Klubu mládeže celou pizzu,“ přemítala maminka a jakmile si posadila brýle na hlavu, drdol se jí svezl na stranu. „Je v Twinhills nový. Nejspíš to dělá, aby upoutal tvoji pozornost. Co kdyby ses k němu pokusila být milá?“

„Být milá? Na kluka, který po mně stříká vodu?“ zopakovala Raven, aby se ujistila, že to nepochopila špatně a doufala, že jí maminka navrhne, aby si dala na rozveselení sušenku. Finch Kouzelná si sice svazovala vlasy větvičkou a v kapse nosila balíček extra silných mentolových bonbónů, ale ohledně sušenek byla trochu přísná.

„Myslím, že by bylo hezké chovat se k němu přátelsky,“ pokývala maminka hlavou a vrátila se ke zkoumání starického pergamentu.

Maminka nebyla jen nejmoudřejší člověk, kterého Raven znala, ale mezi její další úžasné vlastnosti patřilo i to, že byla ke všem neskutečně milá. Náplní její práce jako odvracečky kleteb bylo pomáhat kouzelníkům, kteří něco pokazili, ze svízelných situací. Někteří z nich dokázali být pěkně protivní, pokud svoje kouzlo zpackali, léta praxe maminku ale naučila, aby to špatné v lidech přehlížela.

Maminka ovšem nebyla u toho, když stál Mortimer Scratch první den v nové škole vedle slečny Slunečné, aby se představil, a Henry Figgins se zachechtal a řekl, že kostymér je vtipné jméno, načež se celá třída rozesmála. O první přestávce se Henry objevil se zakrváceným nosem. Zatímco mu paní Maudlinová, školní sekretářka, která měla záviděňhodnou zodpovědnost za rozdělování veškerých obvazů a náplastí

z lékárníčky, zranění ošetřovala, Henry podivně mlžil o tom, jak se mu to stalo a mumlal něco v tom smyslu, že zakopl.

A tak Raven sesbírala veškerou odvahu a statečně za skřípání brzd zastavila přímo před tím otravným novým klučkem. Otravným v mnoha ohledech, v neposlední řadě proto, že byl mimořádně dobrým střelcem. V Twinhills se navíc šušovalo, že se Scratchovi hodně stěhují, hlavně proto, aby syna tahali z průšvihů.

„Zdravím, já jsem Mortimer,“ představil se chlapec.

„Já vím, kdo jsi. Chodíš se mnou do třídy,“ opáčila Raven a soustředila se na máminu radu, že jestliže člověk zní statečně, nikdo neví, jak se ve skutečnosti cítí. Měla ale pocit, jako kdyby se jí uvnitř těla otevřela malá černá díra, která vysávala všechnu její odvahu. „Mě by ale zajímalo, proč po mně stříkáš vodu?“ dodala.

Mortimer byl štíhlé šlachovité postavy a byl vyšší než Raven, což ale platilo pro většinu jejích spolužáků. Měla tmavé vlasy, možná ještě lesklejší než její sestra. Jméno Raven znamená „vrána“, tudíž se předpokládalo, že by měla mít rovné tmavé vlasy připomínající krásná křídla. Takové vlasy dostala do vínku její sestra Rookery, jejíž jméno znamená „havran“, takže se k ní dokonale hodily. Zato ty její byly až otravně kudrnaté a objemné, proto když se někomu představovala,

lidé její jméno nevěřicně opakovali, jako by se snad přelechli. Kdyby ji pojmenovali podle jejích skutečných vlasů, museli by jí říkat třeba Alpaka.

Otravný chlapec ztuhl s vodní pistolí v ruce, z jejíž trysky provinile odkapávaly kapičky vody. Pak urychleně schoval ruce za záda, jako by tím snad mohl obrovskou oranžovou pistoli zneviditelnit. „A mě zase zajímá,“ naklonil se dopředu a zašeptal, „jak se můžu seznámit s čarodějnici?“

S Raven se zatočil celý svět. Dnes poprvé bude muset využít zlaté pravidlo a všechno popřít. Zalil ji štiplavý pot, který neměl s předešlou jízdou na kole vůbec nic společného a hlavou jí probleskla myšlenka: Nemůže tím přeci myslet její sestru Rookery. Nebo snad ano?

2. KVÍLEJÍCÍ ČARODĚJNICE

„**M**ortimere, říkáš, že by ses chtěl seznámit s čarodějnici stejně samozřejmě, jako bys chtěl do sýrového sendviče přidat okurku,“ Raven se snažila využít strategii „Všechno popří“ a obrátit situaci ve vtip. „Jak bys to chtěl vůbec provést, když čarodějnice neexistují?“

Raven si říkala, že musí zůstat klidná a nedát najevo, že má pocit, jako by se jí v žaludku proháněli králíci. Odmala ji učili, jak má na tento typ otázek reagovat. Nedokázala se ale chlupci podívat do zvědavých očí, a zaměřila se proto namísto toho na hubenou černou kočku, která se vyhřívala na slunné zdi hostince. Vypadala, že napůl spí, ale uši měla nastražené.

„Nemůžeš mi říkat Morte?“

„Proč?“

„Je to moje nové jméno.“

„To asi nepůjde.“

„Proč ne? Mortimer zní, jako bych byl nějakéj šprt.“

„To je sice možné, ale Morte ti nechci říkat, protože to zní, jako bys byl mrtvý. Ve francouzštině totiž slovo „mort“ znamená „smrt“. Věděl jsi to? Zníť, jako že jsi mrtvý, je podle mě horší než mít jméno, co odkazuje na to, že jsi šprt.“

„Jasně, to jsem věděl,“ zareagoval rychle chlapec, ale jeho oči barvy podzimních šišek se překvapením zeširoka rozvěřely, což ho prozradilo. „Moc lidí to ale neví, ne? Ty jsi nejchytřejší ze třídy. Tak co kdybys mi říkala Morti? Vyzkoušíme to a uvidím, jestli se mi to bude líbit.“

Kočka zamrkala zelenýma očima, jako by chtěla říct: *Kdo je ten blbec?* Což Raven navzdory nervozitě rozesmálo.

„Tak jak tu čarodějnici najdu?“

„Proč se ptáš zrovna mě?“ pronesla Raven neústupně. „Nemám nejmenší ponětí, jak najít čarodějnici. Jsem na cestě za dědečkem Knoxem,“ zatímco mluvila, prsty měla zkřížené za zády.

„Nemyslel jsem to tak, že tvůj dědeček je čaroděj, to by byl pěkněj nesmysl,“ odvětil Morti.

Kočka se dlouze protáhla a znovu velmi pomalu zamrkala, jako by říkala: *Rozhodně je to blbec.*

„To je tvoje kočka?“ zeptala se Raven.

Morti se otočil. Černá kočka ležela nehybně, jen občas rytmicky pohupovala ocasem, který visel na sluncem zalité zdi. Upřeně se na Mortiho dívala, jako by soutěžili, kdo vydrží déle nemrknout.

„Ne. Jenom se poflakuje kolem. Asi je toulavá. Nebo snad... myslíš, že by to mohla být kočka té čarodějnice a špehuje nás?“

„O jaké čarodějnici to mluvíš?“ zadržela Raven.

Ozvalo se tiché zasyčení a kočka naježila černou srst na hřbetu.

„No přece o té, co o ní koluje ta říkanka. *Napálí tě. Dostane tě. Sežere tě.* Kvůli ní se všichni bojí chodit do Bukového lesa. Jak jinak vysvětlíš, že Sam Carruthers při kriketu nechtyl míček, než že ho někdo proklel, aby si před zápasem popálil ruku? Nebo jak Elle zmizely nové boty a pak se zase objevily visící na trofeji za soutěž v hláskování? Myslím, že Ella nikdy nepřestane brečet. Copak nechceš tu hrůzostrašnou čarodějnici, která otravuje lidi, zastavit?“

Raven i černá kočka zamýšleně zamrkaly. Je totiž pravda, že v posledních týdnech se ve škole událo podezřelé množství nepříjemných incidentů. Raven také zaslechla, jak děti

na hřišti zpívají tu říkanku, jen tomu všemu nevěnovala příliš pozornosti.

Morti se otočil a rozhlédl se po starobylé hlavní ulici směrem ke škole, která neslyšně čekala na další den. „Ještě nikdy jsem nechodil do školy, ve které strašilo. A to jsem se už hooodně stěhoval.“

Raven se zamyslela. Čarodějnice tu přeci být nemohla, aspoň ne taková, o které by Raven nevěděla. Že by se objevila nějaká nová, která se snažila školu proklít?

Morti otevřel branku a vyšel na chodník se starým rachotícím kolem. „Někdo se tu starou čarodějnici snaží zastavit. Paní Maudlinová našla láhev přivázanou k přednímu zábradlí školy. Nebyla to ale jen tak ledajaká stará láhev. Slyšel jsem, že byla naplněná solí a hřebíky, věcmi, které čarodějnice nesnášejí. Říká se tomu ‚lapač čarodějnic‘.“

„Lapač čarodějnic?“ vyprskla Raven. Posměšky už jí začínaly jít lépe. „Proč by se čarodějnice bály soli, železa a staré láhve? To jsou jen hloupé pověry.“ Navíc by to stejně nefungovalo. Pomyslela si.

„Ta čarodějnice kazí veškerou zábavu. Chci ji zastavit a ty mi můžeš pomoci. Budeme jako rytíři,“ řekl a narovnal oranžový košík usazený na přední části kola. „Jsem připraven vyjet na svém věrném oři.“

Věrném oři? Spíš rezavém oři. Ozval se tichý sarkastický hlas.

Raven se otočila a zahleděla se na kočku, znělo to téměř, jako by promluvila ona.

Raven byla obeznámená s pravidly a mocí magie lépe než většina lidí a moc dobře věděla, že pravděpodobnost, že by kočka dokázala mluvit, byla mizivá. Věděla také, že je hodně nepravděpodobné, aby v Twinhills žily dvě čarodějnické rodiny. Ta představa byla ale i tak velmi znepokojující.

„Jsem připraven bojovat a pozabíjet všechny čarodějnice, které by se tu mohly skrývat, skřehotavě se chichotat a páchat nepravosti,“ pronesl Morti. „Začneme u tvého dědečka.“

„Proč bychom začínali u mého dědečka?“ vyhrkla Raven.

„Dědečkové znají všechny staré příběhy, nebo ne?“ vysvětlil Morti. „Začneme vyšetřovat jako správní detektivové.“

„Já myslela, že budeme jako rytíři cválající na rezavých ořích – teda chtěla jsem říct věrných ořích,“ pronesla Raven a znovu se podezřívavě podívala na kočku, která chytře pomrkávala, jako by vnímala každé jejich slovo.

„Budeme detektivotíři honící čarodějnice,“ odvětil Morti a zakřenil se od ucha k uchu.

Byla pravda, že dědeček Knox znal všechny staré příběhy o čarodějnicích. Raven k němu ale Mortiho nemohla přivést. V Pampeliškové chaloupce bylo příliš mnoho věcí,

které by Morti neměl spatřit. Dědeček si se skrýváním nikdy moc hlavu nelámá.

To její babička, která se jmenovala Dracunculus (ale naštěstí jí nikdo neřekl jinak než Dračenka), byla ta opatrná. Vytvořila ze svých nejlepších slunečních brýlí poplašené inspektočocky a připevnila je na kuchyňskou stěnu. Když jste se do nich podívali, ukázaly vám každého nečekaného návštěvníka, který se k chaloupce blížil. Dračenka trvala na tom, že její povolání může být nebezpečné. Přesto to naštěstí byla ona, koho postihla ta strašlivá tragédie, o které nikdo nechtěl mluvit.

Morti čekal na chodníku se svým hrozným kolem s promáčknutým oranžovým košíkem. Pak ukázal nahoru na příšernou ceduli s řehtající se čarodějnici, která visela před hostincem. „To je ona. Kvílející čarodějnice.“

Raven si ceduli prohlížela už mnohokrát. Přesně takhle by asi podle lidí měla čarodějnice vypadat. Jako by nějaká čarodějnice, která má alespoň trochu sebeúcty, měla špičatý klobouk a létala na koštěti. To by asi nebylo moc neúnápadné, že? Jen by na sebe upozorňovala. Veškerá magie musela být zahalena do naprostého tajemství. No řekněte, kdyby všichni věřili na kouzla, nechtěli by pak využívat magii k řešení svých problémů?

„Kvílející čarodějnice?“ Raven při pohledu na ceduli svraštila obličej. „Ta se podle tebe snaží školu proklít?“

Už si chtěla oddechnout, protože tahle čarodějnice není skutečná, ale pak ji napadlo... Byl snad nějaký důvod proč hostinec pojmenovali U Kvílející čarodějnice? Ve škole se navíc opravdu děly podivné věci. Pokud byla Kvílející čarodějnice skutečná, proč o ní Raven nevěděla?

A jaký by mohla mít důvod školu proklít?

3. VZDÁT SE LOSOSA?

Vážně ten kluk řekl, že jsem *toulavá kočka*? Prý toulavá! Mortimer Scratch se o kočkách bude muset pár věcí naučit.

Lidé se sice dají vycvičit, ale všechno to tření o nohy, děláním velkých očí a předení (lidé milují předení) stojí spoustu úsilí. A abych byla upřímná, jsem tady v Twinhills na dovolené. Ne proto, abych pomáhala neomaleným lidem, jako je Morti.

Lidé nejsou dokonalí. Výjimkou nejsou ani Maudlinovi, kteří žijí v pěkném domě vonícím po kávě a čerstvě vytřené podlaze v horní části hlavní ulice a vždy se u nich pro mě najde pěkný kousek lososa. Jednou, když jsem si u nich na lososovi spořádaně pochutnávala, mi potajmu kolem krku připnuli obojek. Stežlí jsem tomu mohla uvěřit. Taková potupa! Zvoneček, který visel

z obojku, mi ani tak nevadil (zbavit se ho byla hračka), byl tam ale takový malý kovový kroužek, na kterém stálo: *Ospalka*.

To je na lidech jedna z nejhorších věcí. Ta příšerná jména, která vám dávají.

O kolik jednodušší by bylo, kdybych to prostě mohla vybalit a říct: *Jsem Černostínka, díky*.

Prý *toulavá kočka*. Na tu urážku jen tak nezapomenu!

Otravný chlapec Morti se snažil vycouvat na ulici se svým příšerným kolem a v ruce přitom rozpačitě svíral balíček chipsů s příchutí krevet. Raven, ta bystrá a ohleduplná dívka, se natáhla, aby mu pomohla, a když si od něj brala chipsy, které jí nabídl, tvářila se zamysleně.

„Myslím, že jsi otravný hlavně proto, abys na sebe upozornil a našel si kamarády, ale ve skutečnosti jsi laskavý, přátelský, štědrý a všechno myslíš dobře,“ pronesla Raven. Byl to o hodně větší kompliment, než si zasloužil.

Viděla jsem, že Raven váhá, jestli ho má vzít k dědečkovi, což byl vážně špatný nápad. Bude opravdu nutné, abych se do toho vložila a upozornila ji na všechna nebezpečí? Mortimu sice nehrozilo, že ho zasáhne nějaké kouzlo a najednou mu vyraší bílá srst a vousky (rodina Kouzelných byla dostatečně schopná na to, aby se to nestalo), jsou ale věci, které by zvědavý chlapec jako je Morti Scratch neměl spatřit.

„Věděl jsem, že jsi chytrá! Je to přesně tak, jak říkáš,“ pokýval hlavou Morti. „Jsi snad čarodějnice? Vsadím se, že víš i to, že jsem ty brambůrky ukradl. Nikdo je ale postrádat nebude,“ řekl a vyklepal jí několik chipsů do dlaně, „krevetovou příchutí všichni nesnáší.“

Povídali si a já poslouchala. Raven zatvrzele tvrdila, že čarodějnictví neexistuje a Morti poukazoval na znepokojivé události, které se přihodily ve škole.

Možná měl v něčem pravdu. Co třeba ta říkanka? Také jsem ji už zaslechla. Nesla se vzduchem jako vyděšený šepot pokaždé, když se přihodilo něco zvláštního. *Napálí tě. Dostane tě. Sežere tě.* Není to zrovna něco, co by chtěl člověk slyšet ve škole. A tak jsem se zaměřila na Rookery Kouzelnou. Při posledním incidentu stála stranou od davu a sledovala dění svými pronikavými světle hnědými očima, které se občas žlutě zaleskly.

Když jste mladí, a ještě nejste v umění magie plně vycvičení, mohou nastat problémy. Někdy kouzlíte, aniž byste to záměrně plánovali, a pokud si toho někdo všimne, mohou následovat nepříjemné otázky. Jestli jsou v Twinhills opravdu dvě čarodějnice a ta druhá má navíc něco za lubem, bude to pro Rookery Kouzelnou dost nepříjemné.

Vyskočila jsem, prošla se podél teplé zdi zalité příjemným odpoledním sluncem a připomněla si, že jsem na dovolené. Mělo by

mě zajímat jen to, že už za chvíli mi u Maudlinů přistane do krásné čisté porcelánové misky kus tlustoučkého filetu z lososa.

„To radši pošlapu do kopce, než zůstat tady a riskovat, že budu muset zase pozorovat, jak pan Čistil stříká zahradu proti plevelu,“ řekl Morti a pohlédl na budovu, které se přezdívalo *Uklizený dům* a stála mezi školou a hostincem. Dům byl věrný svému jménu a jeho zahrada byla tak úhledná, že se plevel už ani neodvažoval rozhodit na ni svá semínka.

To byla vskutku jedna z nemilých věcí na jinak velmi příjemné vesničce Twinhills – ředitel totiž bydlel hned vedle školy. Musím uznat, že neměl zrovna moc štěstí na vzezření, měl totiž velmi plochý, bledý obličej, který se zbarvoval do ošklivého fialového odstínu pokaždé, když se rozzlobil. Což bylo, jak jsem si všimla, téměř pořád.

Čekala jsem tu, až se ředitel vrátí domů a nastane nejzábavnější okamžik mého dne: do zahrady bude vpuštěn Titus – pochybná, malá, nevrlá, uňafaná napodobenina psa. Zkrátka naprostá příšera. Když ležím rozvalená na zdi, můj ocas má naprosto dokonalou délku – pohupuje se o kousek výš, než je Titus schopen doskočit, což ho rozčiluje tak moc, až z toho chytne amok a nepřestává štěkat a sípat. Je to pro mě neskutečná slast. Určitě mnohem větší zábava, než se v tomhle horku vydat na procházku, abych zabránila dvěma

dětem vrhnout se střemhlav do maléru, anebo ještě hůř, zaplést se do temné magie.

Zaslechla jsem zvuk zamykání vchodových dveří školy následovaný cupitavými kroky ředitele Čistila, jehož drobná postava se přibližovala k domu. Raven to nejspíš pomohlo se rozhodnout, protože s Mortim nasedli na kola a vydali se na náročnou cestu do únavně dlouhého kopce vedoucího k dědečkovi Knoxovi. Nejspíš měli v plánu zatočit se zlou magií, a tím nejspíš naštvat pomstychtivou čarodějnici. Jako by to snad bylo stejně snadné, jako si nabrousit drápky o strom.

Ocas se mi chvěl v očekávání několika slastných okamžiků mučení Tita, po kterých bude následovat vynikající kousek tlustoučkého čerstvého lososa. Pak se položím na pohodlný polštářek, na který bude svítit odpolední slunce. Prostě definice dokonalého odpoledne.

Pak mě ale přepadl ten zvláštní pocit. Stejný, jaký mívám, když tiše a bez hnutí pozoruji myš tak dlouho, až si začne myslet, že jsem odešla. Pocit, který napovídá, že se stane něco špatného.

Opravdu se vzdám své dovolené, abych pomohla tomu neomalenému chlapci?

Prý toulavá!

Neměla jsem ale na vybranou. A tak jsem seskočila z prosluněné zdi a pelášila za nimi.

4. POZDVÍŽENÍ V KUCHYŇI

Vydala jsem se stezkou vedoucí temným stinným srdcem Bukového lesa a nemohla se zbavit pocitu, že dnes není nejlepší den na to, mít na sobě kožich. Mortis s Raven ale stejně dorazili do Pampeliškové chaloupky přede mnou.

Většina lidí by prošla kolem a ani si chaloupky nevšimla. Ochraňovaly jí dlouhé úponky břechtanu, které se vinuly kolem, byla pokrytá mechem a z travnaté střechy vyrůstaly kopretiny, takže se zdálo, jako by vyrůstala ze samotného lesa. Museli jste se dívat opravdu pozorně, abyste ve změní kmenů porostlých listy a větvíčkami rozpoznali, o co se skutečně jedná. Ale o to nejspíš šlo.

Konečně jsem dopackala na místo určení a zhroutila se na pěkný široký parapet, na kterém jsem se v podstatě roz-pouštěla horkem. Nakukovala jsem oknem do kuchyně a doufala, že si mě někdo všimne a přinese mi nějaký osvě-žující nápoj. Raven a Morti popíjeli domácí limonádu z vy-sokých sklenic a mučili mě srkáním a hlasitým chrastěním kostek ledu. Přitiskla jsem svůj růžový čumáček na sklo.

Pro někoho jako Morti, kdo chvíli neposedí na místě, mu-sela být Pampelišková chaloupka rájem na zemi. Tu štouch-nul do sklenice s nápisem *Špagety*, tu zavřel zásuvku plnou provázků a mezitím vyprávěl muži s tmavými, dlouhými, kudrnatými vlasy, který lžičkou pilně nabíral červenou marmeládu, kterou plnil těsto na koláčky, o nepříjemných incidentech, které se udály ve škole. Nebyl to nikdo jiný než Knox Kouzelný.

Za tu krátkou dobu, co jsem strávila v Twinhills, jsem na-byla dojmu, že Knox byl ten typ kouzelníka, který sice umí kouzlem zamknout dveře, ale nejspíš ho ani nenapadne, že by to mohl udělat.

Alespoň na jednu věc si ale dával pozor – veškeré magické předměty ukrýval pod padacími dvířky zamaskovanými kobercem s nápadným vzorem. Čarodějové byli ve skrý-vání dost dobří. I přesto se ale Mortimu, který se právě

přistěhoval, podařilo přijít na to, že v Twinhills žijí kouzelníci, což nevěstilo nic dobrého.

„Jsou to většinou drobnosti, ale hodně zvláštní,“ vysvětloval Morti a přitom hlasitě srkal. „A lidi to vyvádí z míry. Jako třeba Ellu, které zmizely její nóbl červené boty a pak se záhadně objevily na trofeji, která stojí na policiče před kanceláří. Všechny to rozesmálo, teda kromě Elly, samozřejmě.“

Mé detektivní instinkty byly na pozoru. Pokud měl Morti pravdu, tak tahle Kvílející čarodějnice zkazí život spoustě lidem. V neposlední řadě těmhle dvěma, jestli měli vážně v plánu vypořádat se s čarodějkou, která byla očividně odhodlaná dělat neplechu. Jak jinak by tohle mohlo skončit, než že jednoho z nich zasáhne nějaká ošklivá kletba?

„Za záhadných okolností zmizely také nějaké peníze a slečna Percyová pak několik dní zachmuřeně bloumala po škole. Znovu jsme také prohráli v kriketu s Fivetors, a to kvůli Samovi – neříkejte mi, že byla jen náhoda, že si spálil ruku a kvůli tomu pak pustil míček, a navíc ten samý týden prohrál v tenisovém turnaji s Biancou. Netvrďte mi, že nestojíme proti nějaké hrozivé kletbě. Ředitel se rozčiloval jako sršeň chycená pod skleničkou, když Sam míček pustil.“

Knox přidušeně odvětil: „Twinhills je plný pověr, proč si ale myslíš, že to má na svědomí čarodějnice?“

„Hlavně kvůli té říkance,“ pokrčil Morti rameny, „a také kvůli tomu nápisu, který se objevil na tabuli ve třídě paní učitelky Slunečné: *Dávejte si pozor. Jsem tady a chystám se vás sníst.*“

„Chápu, že to mohlo mnohé rozrušit,“ pronesl Knox a začal se roztržitě přehrabovat v množství dóziček na přeplněném kredenci, až nakonec našel jednu s nápisem *Čaj*. Když nadzvedl víčko, zatvářil se poněkud zmateně a vytáhl hrst miniaturních svítků ze starého papíru.

„Ale ten vzkaz na tabuli byl jen vtip, ne?“ vložila se do toho Raven, zatímco usrkávala zbytek limonády.

Posadila jsem se, protože jsem byla zvědavá, jak se Knox s tou hromadou velmi dotěrných otázek vypořádá. Nešlo si totiž nevšimnout, že lidé v Twinhills byli neustále jako na trní, jako by sem snad vál z Bukového lesa nějaký neblahý vítr.

Knox zaklenul palce do vestičky v barvě švestek. Ještě nikdy jsem ho neviděla oblečeného v ničem jiném než v sametové vestě s padnoucím motýlkem, jako by očekával pozvání na nějakou důležitou událost. Byl tak oblečený i ve chvílích, kdy do trouby zasouval plech s marmeládovými koláčky, jak tomu bylo právě nyní. Vlastní ten muž vůbec nějaké pyžamo?

Knox si pomalu zalil čaj do velkého pruhovaného hrnečku a mírným hlasem se Mortiho zeptal, jestli by vůbec

poznal, kdyby se s čarodějnicí setkal. Byla to záludná otázka, kterou se testuje myšlení seniorních kouzelníků: Jak poznáte, že má někdo magické schopnosti? Morti nemohl mít nejmenší potuchy, že ho Knox právě zkouší.

„Jasně. Hned bych ji poznal!“ odpověděl urychleně Morti. „Čarodějnice nosí rukavice, protože mají namísto prstů drápy, a jejich tajným plánem, jak ovládnout svět, je nalákat děti na sladkosti a proměnit je v myši.“

Knox nadzvedl víčko nádoby s nápisem *Káva*, vytáhl z ní bílý papírový sáček a podal ho Mortimu, ten z něj vyjmul čokoládového králíčka a slastně mu ukousl hlavu.

„Pomocí křišťálové koule zjišťují, co zlého se ti stane,“ Morti okusoval nohy čokoládového králíka, ale nepřestával mluvit. „Vyrábějí slaměné panenky a zapichují do nich špendlíky, aby tě přiměly něco udělat. Když se nevyhneš pohledu do jejich hrozivých očí, udělá se ti zle už jen z toho, že se na tebe podívají. Krmí tě lektvary, které vyrábějí ve velkých černých bublajících kotlích plných nechutných věcí, a přitom mumlají ďábelská zaklínadla, která našly ve starých ošuntělých knihách kouzel.“

Knox zvedl ze středu kuchyňského stolu starobylou knihu a uklidil ji na poličku. „Vždycky jsou to ženy, že? Muži to být nemůžou?“ Knox nabídl Mortimu další várku čokoládových

králíčků a opřel se o sporák, kde na mírném ohni klokotal obrovský černý kastrol.

„Předpokládám, že jako domácí mazlíčky mají ropuchy a kočky,“ přisadila si posměšně Raven. „A taky skřehotají smíchy, nosí špičaté klobouky a létají na košťatech,“ dodala.

Morti ukousl druhou králíčí hlavu. „Zaklejí vám ovce, nechají zkysnout mléko a zničí úrodu.“

„Nejsem si jistý, jestli se v dnešní době musí mnoho lidí obávat o své ovce a úrodu,“ řekl Knox, zastrčil zbloudilý svitek do sklenice s nápisem *Cukr* a usrkl si čaje. Pak podezřívavě zavětlil, jako by se snažil vzpomenout si, jestli na něco nezapomněl.

Doufala jsem, že rozezná vůni marmeládových koláčků, které se pekly dozlatova v troubě.

Morti nadzvedl víko máselničky a polekaně uskočil, když z ní vylezla měkká hnědá ropucha. „Och, ta patří někomu z vás?“

„Aaa, Mimi!“ zvolal Knox. „Říkal jsem si, kam se poděla.“ Vzal ropuchu do ruky a s plesknutím ji vyhodil na zápraží. Pokud by se žába uměla tvářit dotčeně, vypadala by přesně jako Mimi, když zalézala do díry pod velkým kamenem. „Každé ráno mi kváká a má ten nejkrásnější hlas,“ dodal Knox.

Morti byl k nezastavení. „Čarodějnice mají obrovské nosní dírky, díky kterým dokážou vyčmuchat děti, aby je snědly. Myslím, že všechny děti v Twinhills by udělaly

nejlépe, kdyby se úplně přestaly koupat, protože čistota čarodějnicím hrozně smrdí a hned by je vyčenichaly.“

„Hmm, myslím, že přinejmenším část z toho, co vyprávíš, pochází z knihy od Roalda Dahla. Je to sice velmi dobrá kniha, ale to ještě neznamená, že je pravdivá,“ řekl Knox, zatímco si pohrával s motýlkem. Pak si prohrábl rukou své dokonalé vlasy a opřel se o drsnou kůru stromu, který vyrůstal z prostředka chaloupky.

Většina kouzelníků nejlí děti, natož aby se pokoušela ovládnout svět. Většina těch, které znám, je zaneprázdněna nácvikem kouzel na zabouchnutí dveří či ohýbání lžice. Naučit se správně kouzlit může být pořádná dřina. To je jeden z důvodů, proč musí magie zůstat tajemstvím. Protože kdyby se o magii lidé dozvěděli, můžete se vsadit, že by chtěli zázraky servírovat jako na běžícím páse. Lidé mají za to, že magie dokáže mnohem víc, než ve skutečnosti umí. Přineslo by to horu očekávání a vedlo ke spoustě zklamání. A všem kouzelníkům, kteří se věnují svým každodenním záležitostem a v tajnosti pomocí kouzel pomáhají lidem přesně tak, jak by to mělo být, by to způsobilo jen problémy.

„V minulosti se lidé občas mohli obrátit na moudrou ženu,“ řekl Knox opatrně. „Říkalo se jim Pa, bývaly běžnou součástí života na vesnici. Dovednost zacházet s bylinami a pár dobře zvolených slov může...“

Morti ho přerušil: „Potřebujeme vymyslet, jak se vypořádat s Kvílejší čarodějnici a zabránit tomu, aby působila potíže. Ta láhev na odpuzování čarodějnic přivázaná před školou nás nezachrání.“

Knox v reakci na Mortiho vsuvku zamrkal: „Kvílejší čarodějnice? To je kdo?“

„Na vývěsním štítu před mým domem je její obrázek,“ vysvětlil ochotně Morti. „Slyšel jsem, že o ní koluje legenda, a táta při malování hostince objevil podivné symboly vyryté do dřeva. Jestli chcete, můžete se na ně přijít podívat. Hostinec je strašně starý. Táta si ty symboly vyhledal a zjistil, že mají odhánět zlo. Stejně jako ta láhev. Každopádně díky té černé kočce je jasné, že se na školu zaměřila ďábelská čarodějnice. Ta kočka se poflakuje kolem a do všeho strká svůj růžový čumák. To je znamení, že se brzy přihodí ještě něco horšího.“

Už jsem skoro dřímala, ale Mortiho poslední slova mě ze spánku vytrhla. Kočka, která se poflakuje kolem a do všeho strká růžový čumák? Měla jsem nepříjemný pocit, že by ten kluk mohl mluvit o mně.

Přitom jsem na školu jen dávala pozor. Když jste kočka, je to snadné. Učitelé byli nadšeni, že se tak chytrá a vznešená kočka rozhodla na školu dohlížet. A většina dětí byla také milá, tedy pokud se držela dál od mého kožichu. Jejich ruce, hlavně

těch nejmladších, byly trochu ulepené, často pokryté barvou, lepidlem nebo obsahem sendviče, který jedly k obědu.

„Marmeládové koláčky!“ zvolal Knox a konečně zahájil záchrannou misi. Použil kuchyňské chňapky ve tvaru zlatých rybiček a přesunul ták s dobrotami, na kterých ještě bublala marmeláda, na velký stůl uprostřed kuchyně.

„Čarodějnice mají černé kočky, to ví každý,“ trval na svém Morti. „Ta černá kočka, která se tu poflakuje, musí patřit Kvílejší čarodějnici. Nejspíš si vybírá další oběť.“

„Další oběť?“ zopakoval Knox, zatímco hledal nějaké talíře, které nakonec objevil pod čerstvě nasbíranými bylinkami.

Nepřijela jsem do Twinhills zachraňovat prokletou školu a otravné kluky ani pátrat po čarodějnicích. Přišla jsem sem, protože v posledním dobrodružství mého nejlepšího kamaráda a komplice Setha Seppiho, který právě pracoval v utajení pro magickou policii MagiPol, pro mě nebylo místo. V Twinhills žil starý přítel jeho otce a já si zasloužila pauzu. Byla jsem ráda, že jsem pryč od všech těch intrik a zmatku, který Setha obvykle obklopovaly. V mém životě se vyskytuje mnohem více výbuchů a soubojů s čaroději, kteří se utrhlí z řetězu, než je u většiny koček obvyklé. Narušuje mi to dobu spánku i jídla. I přesto, že jsem byla na dovolené, jsem se ale kvůli svým detektivním instinktům nechala zlákat